ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ» ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΚΟΠΑΙΔΟ

Μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα ποὺ τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερὸ κι' ἡ βροχὴ πολὺ δυνατή, κάποιος γέρος σοφὸς καθόταν στὸ σπίτι καὶ ζεσταινόταν μπρὸς στὴ φωτιά.

—Μ' αὐτὸ τὸν παληόκαιρο, ἔλεγε, ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἔξω θὰ βραχοῦν καὶ θὰ παγώσουν!

—Ὤ, ἀνοιξέ μου, σὲ παρακαλῶ... Εἶμαι καταμουσκεμμένο καὶ κρυώνω! ἀκούστηκε ἔξαφνα ἀπέξω ἡ κλαψιάρικη φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ.

—Δυστυχισμένο πλᾶσμα! εἶπε ὁ σοφὸς καὶ σηκώθηκε γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Μόλις ἄνοιξε, εἶδε στὸ κατῶφλι ἕνα παιδὶ ὁλόγυμνο, ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρῦο, ἐνῶ τὸ νερὸ ἔτρεχε σὰν βρύση ἀπ' τὰ μακρυά του ξανθὰ μαλλιά.

—Ἔλα, μικρέ μου, μέσα! τοῦ εἶπε ὁ γέρος σοφὸς καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἔλα μέσα γιὰ νὰ ζεσταθῆς. Μοῦ φαίνεσαι καλὸ παιδὶ καὶ θὰ σοῦ δώσω καὶ λίγο κρασί.

Τὰ δυὸ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἔλαμπαν σὰν ἀστέρια καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ὑπέροχο σ' ὠμορφιά.

Φαινόταν σὰν ἕνας μικρὸς ἄγγελος. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα θαυμάσιο τόξο, ἀλλὰ τὰ ὡραῖα χρώματα τῶν βελῶν του εἶχαν ξεβάψει ἀπὸ τὴ βροχή.

Ὁ γέρος σοφὸς ξανακάθησε κοντὰ στὴ φωτιά, πῆρε τὸ παιδὶ στὰ γόνατά του, σφούγγισε τὸ νερὸ ἀπ' τὰ μαλλιά του καὶ ζέστανε τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά του.

Ἔτσι τὸ παιδὶ δὲν ἄργησε νὰ ξαναβρῆ τὴν πρώτη του ζωηρότητα. Τὰ μάγουλά του κοκκίνισαν μὲ μιᾶς κι' ἄρχισε μὲ τρελλὴ χαρὰ νὰ πηδᾶ καὶ νὰ χορεύη γύρω ἀπὸ τὸ σοφό.

—Εἶσαι πολὺ πεταχτὸ παιδί! τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Πῶς σὲ λένε;

—Ἔρωτα! ἀποκρίθηκε τὸ παιδί. Τί, δὲν μὲ γνωρίζεις; Μὰ ἡ μπόρα σταμάτησε, ὁ καιρὸς ἄλλαξε, τὸ φεγγάρι ἀνάτειλε. Τί κάθομαι ἐδῶ; Πρέπει νὰ πάρω τὸ τόξο μου καὶ νὰ φύγω.

—Μὰ τὸ τόξο σου χάλασε ἀπ' τὴ βροχή! τοῦ εἶπε ὁ σοφός.

—Αὐτὸ θὰ ἦταν ἄσχημο! ἀπάντησε τὸ παιδὶ καὶ πῆρε μὲ ἀνησυχία τὸ τόξο του νὰ τὸ ἐξετάση. Ὤ, ἔχει στεγνώσει πειά, φώναξε σὲ λίγο, δὲν ἔπαθε τίποτε!

Καὶ βάζοντας ἕνα βέλος, σκόπευσε καὶ πλήγωσε τὸν φρόνιμο γέρο στὴν καρδιά.

—Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ τόξο μου δὲν εἶνε χαλασμένο; τοῦ εἶπε γελῶντας καὶ βγῆκε τρέχοντας ἔξω.

Ὁ καλὸς σοφὸς ποὺ τὸ εἶχε δεχτεῖ στὴν καλύβα του καὶ τὸ εἶχε περιποιηθεῖ μὲ τόση προθυμία, ἦταν ξαπλωμένος τώρα καταγῆς κι' ἔκλαιγε.

—Τί κακόπαιδο ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ Ἔρωτας! ἔλεγε. Ἔζησα μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ καὶ ποτὲ δὲν μὲ εἶχε χτυπήσει ὥς τώρα... Μὰ νὰ ποὺ τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ!...

Κι' ἔκλαιγε ὁ σοφός, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ

Ὁ φιλόσοφος Ἀριστιππος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν τύραννο Διονύσιο γιὰ νὰ τοῦ ζητήση ἕνα ρουσφέτι γιὰ κάποιον φίλο του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Διονύσιος δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὸ κάνη, ὁ Ἀριστιππος ἔπεσε στὰ πόδια του γιὰ νὰ τὸν ἱκετεύση.

Τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς παρισταμένους παρετήρησε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἦταν ἐξευτελιστικό.

—Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀριστιππος, ἀλλὰ ὁ Διονύσιος ποὺ ἔχει τ' αὐτιά του στὰ πόδια!...

* * *

Μιὰ μέρα κάποιος φίλος τοῦ Ἀριστίππου, βλέποντας ὅτι ἔδειχνε ἀδιαφορία πρὸς τὸ γιό του καὶ τὸν ἔδιωχνε συχνὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, τοῦ εἶπε:

—Τὸν κακομεταχειρίζεσαι τόσο πολύ, ποὺ θάλεγε κανεὶς ὅτι δὲν τὸν ἐγέννησες ἐσύ.

—Καὶ τί μ' αὐτό; ἀποκρίθηκε ὁ Ἀριστιππος. Καὶ τὶς ψεῖρες ἐμεῖς τὶς δημιουργοῦμε, μολαταῦτα τὶς πετοῦμε ἀπὸ πάνω μας!

Η ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ὁ Θεὸς καὶ οἱ Βούλγαροι. Πῶς ἤρθαν στὴν Εὐρώπη. «Δική σας εἶνε, πάρτε την!...». Ὁ Παράδεισος βουλγαρικὸ τσιφλίκι!.... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ ποὺ διάταζαν τ' ἄψυχα. Ἡ τεμπελιὰ μιᾶς Βουλγάρας καὶ ἡ συνέπειές της. Βούλγαρος κι' ὁ Χριστός!..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ χαρακτῆρας ἑνὸς λαοῦ φαίνεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὶς πράξεις του, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια του καὶ τοὺς μύθους του.

Παραθέτουμε λοιπὸν ἐδῶ μερικοὺς Βουλγαρικοὺς μύθους. Ἀπολαύσατέ τους.

Νὰ πρῶτα-πρῶτα ἕνας πολὺ-πολὺ ἐγωϊστικός:

«Μετὰ τὴ σύγχυσι τῶν γλωσσῶν, τότε ποὺ χτιζότανε ὁ Πύργος τοῦ Βαβέλ, ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος ὡδήγησε τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴν Εὐρώπη, τὴν ὁποίαν καὶ τοὺς παρεχώρησε, λέγοντάς τους:

—Ὅλη... δική σας εἶνε! Πάρτε την!...

Οἱ Βούλγαροι παρακάλεσαν τότε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ πάρουνε μαζύ τους τὶς... γκαμῆλες τους καὶ τοὺς ὑπηρέτες τους κι' ὁ Θεὸς τοὺς τὸ ἐπέτρεψε.

Ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἔφεραν οἱ Βούλγαροι μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ, στὴν Εὐρώπη, κατάγονται οἱ... Ἕλληνες καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης!...

Ἀπὸ τὶς γκαμῆλες τους δὲ κατάγοινται οἱ... Σέρβοι!...

Οἱ Βούλγαροι, κατὰ τοὺς... Βουλγάρους, φυσικά, εἶνε ὁ «περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ», ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐγκατέλειψε, γιὰ τὸ χατῆρι τους, καὶ τοὺς Ἑβραίους ἀκόμα καὶ δὲν ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὁδηγήση.

Ἔχουν ἀκόμα πάρει οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μιὰ μεγάλη χάρι. Ἅμα πεθάνοιν καὶ ἡ ψυχή τους παρουσιαστεῖ στὸν Παράδεισο, ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνουν μέσα ἀνενόχλητοι, εὐθὺς ὡς δηλώσουν ὅτι εἶνε... Βούλγαροι!».

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».— Μ' ἄλλους λόγους ὁ Παράδεισος εἶνε τσιφλίκι τῶν Βουλγάρων! Χαλάλι τους!...

* * *

Ἄλλος Βουλγαρικὸς μῦθος εἶνε ὁ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν ἀρχαία ἐποχή, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀγαθοὶ καὶ μποροῦσανε νὰ διατάζουν ὄχι μονάχα τὰ ἔμψυχα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄψυχα.

Ἔτσι λοιπὸν τὰ ἄψυχα τοὺς ὑπακούγανε τυφλὰ καὶ ἐκτελοῦσαν ὅλες τὶς προσταγές τους.

Ἂν π. χ. οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσαν νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦν τὰ κρέατα καὶ τὰ κρασιά, πήγαιναν μονάχα τοὺς στὸ στόμα τους!...

Μιὰ κακιὰ ὅμως γυναῖκα, μιὰ στριμένη Βούλγαρα, ἔγινε αἰτία νὰ χάσοιν οἱ ἄνθρωποι τὸ ἀγαθὸ αὐτό.

Ἡ Βούλγαρα αὐτὴ εἶχε πάει νὰ κόψη ξύλα στὸ δάσος. Τὰ ἔκαμε λοιπὸν ἕνα δέμα, ἔβαλε μέσα καὶ τὸ τσεκοῦρι της καὶ διέταξε τὸ δέμα νὰ... τὴν ἀκολουθήση σὰν σκυλάκι. Λὲν τῆς ἔφτασε αὐτό, ἀλλὰ κάθησε κι' ἡ ἴδια ἀπάνω στὸ δέμα καὶ τὸ διέταξε νὰ τὴν πάη στὸ σπίτι της.

Τὸ δέμα, ποὺ ἦτανε μικρό, δὲν μποροῦσε νὰ σηκώση τόσο βάρος καὶ ὅλο ἔπεφτε στὸ δρόμο, ὥς ποὺ στὸ τέλος ἔπεσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῆ πειά.

Τότε ἡ Βούλγαρα ἄρπαξε ἕνα παλοῦκι ἀπὸ μιὰ φραγκὶ κι' ἄρχισε νὰ τὸ χτυπάη. Μὰ συγχρόνως ἀκούστηκε μιὰ ἠχηρὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ δάσος, ποὺ τῆς ἔλεγε:

—Γυναῖκα κακότροπη καὶ ὀκνηρή, ἡ κατάρα μου νὰ εἶνε στὸ κεφάλι σου. Γιὰ τὴ σκληρότητά σου αὐτὴ διατάζω νὰ κουβαλᾶς μόνη σου ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς τὸ καθετί, ἐσὺ κι' ὅλοι οἱ ὅμοιοί σου!...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐργασία ἔγινε πολὺ βαρειὰ καὶ ἐπίπονη. Κι' ἡ γυναῖκες στὴ Βουλγαρία παίρνουν πειὰ τὰ τσεκούρια τους, πᾶνε στὸ δάσος, κόβοιν ξύλα, τὰ φορτώνουνται στοὺς ὤμους τους καὶ τὰ κουβαλᾶνε σπίτι τους».

* * *

Ἄλλη μιὰ Βουλγαρικὴ παράδοσις εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς:

«Μιὰ φορὰ φιλονεικήσανε ἕνας Βούλγαρος κι' ἕνας Ἕλληνας, ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ ἀρχαιότερος λαός.

Ὁ Ἕλληνας ἐκαυχιότανε ὅτι κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Ἀδάμ.

Ὁ Βούλγαρος ὅμως τὸν ἀποστόμωσε, γιατὶ τοῦ εἶπε πὼς ὁ Ἀδὰμ ἦταν... Βούλγαρος!».

* * *

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς κατὰ τοὺς Βουλγάρους, εἶνε... Βούλγαρος!...

Γιατὶ ἡ Παναγία ἦταν Βουλγαρίς, καὶ πῆγε στὴν Ἰουδαία μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς της, γιὰ ἐμπόριο.

Κατὰ τοὺς Βουλγάρους λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἐδίδαξε σὲ βουλγαρικὴ γλῶσσα καὶ στὴν ἴδια γλῶσσα ἔγραψαν οἱ Ἀπόστολοι τὰ Εὐαγγέλιά τους, ἀλλὰ οἱ... Ἕλληνες τοὺς τὰ ἔκαψαν, ἀφοῦ τὰ μετέφρασαν στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχουν πειά!...

γιατὶ εἶχαν ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ δεκαπέντε περίπου πληγές.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ μονομαχία τους τὶς ἐγιάτρεψε τελείως ἀπ' τὸν ἔρωτά τους. Μέσα στὸ νοσοκομεῖο, καθὼς βρίσκονται τώρα τοποθετημένες σὲ διπλανὰ κρεββάτια, εἶνε πάλι ἀγαπημένες, ὅπως ἄλλοτε, καὶ ἡ κάθε μιὰ τους παρακαλεῖ νὰ γλυτώση ἡ ἄλλη ἀπ' τὸν θάνατο. Ἀκόμη περιεργότερο εἶνε τὲ ὅτι καὶ ὁ Ντίμας, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Σέρτζιο, ἔφυγε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν πόλι τοῦ Μεξικοῦ γιατρεμένος, ὅπως κι' ἡ δυὸ νέες, ἀπ' τὸν διπλὸ ἔρωτά του. Πρὶν φύγει μάλιστα εἶπε σέ κάποιο φίλο του:

—Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐγὼ εἶχα ἀγαπήσει γυναῖκες κι' ὄχι ἀγριόγατες!...